

Els cops de la veritat

Un relat de: [Josep Maria Panadès López](#)

Ningú podia afirmar qui tenia la raó, però el pare estava molt trasbalsat. Feia dues setmanes que la mare ens havia deixat. Jo tenia llavors vuit anys, ho recordo perquè se'n va anar el dia del meu aniversari. Hi ha coses que mai s'obliden. L'Anna, la meva germana, que només en tenia cinc, ja gairebé no la recorda.

Vivíem al poble, al que mai he volgut tornar. D'això ja fa més de trenta anys. I si recordo tot això avui és perquè he trobat la carta, o millor dit el que queda d'ella, la que me'n vaig endur a bocins i mig socarrimada sense que el pare se n'adonés.

Recordo els cops a la porta. Era una parella de la Guardia Civil, acompanyada per l'oncle Tomàs, el germà gran de la mare. El pare ens va fer fora. Però la paret, ben gruixuda com era, va voler fer-me particip del que allà dins es coïa. L'Anna era massa petita per entendre-ho.

La veu de l'oncle tronava que feia esglai. Sempre l'havia estimat, a l'oncle, però el que deia del meu pare no era possible. Mon pare s'estimava a la mare amb bogeria. Si ella se'n va anar, no era culpa seva. No en podia tenir res a veure.

Certament mai no vàrem saber què se'n va fer d'ella. Degué anar-se'n molt lluny i no volgué fer-ho saber a ningú. Tot i que no entengué els motius, vaig voler creure-ho així en aquell moment. El pare no podia mentir. Fins que vaig trobar la carta esmicolada a la llar de foc.

Mai no es va aclarir la veritat i em sento culpable. D'haver-se sabut, què hauria estat de nosaltres? Mai no vaig obrir boca. No vaig tenir el valor suficient.

El pare ja fa anys que és mort. Ara ja el puc jutjar obertament. Tot i que era un bon pare, tenia un temperament molt fort, era possessiu i rancuniós, ara me n'adono. Encara tinc els meus dubtes de què realment va succeir i que mai he volgut compartir amb ma germana. Em prendria per boig. Però ara, quan torno a llegir aquestes línies que vaig salvar de la crema, sento un neguit indesxifrabable. Poques paraules però prou importants com per desfermar una tempesta: "T'estimo però no per sempre".